

*Носенко Ю. Г.
м. Київ, Україна*

Інститут інформаційних технологій і засобів навчання НАПН України

ФЕНОМЕНІКА ВУЙЧИЧА: ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ УСПІШНОЇ ТА ЩАСЛИВОЇ ОСОБИСТОСТІ

*Говоріть своїм дітям, наскільки вони прекрасні.
Вони не почують цього по телевізору або в школі.
Але це буде допомагати їм все життя (Нік Вуйчич).*

Нік Вуйчич – син сербських емігрантів, народжений в Австралії, всесвітньо відомий мотиваційний спікер, проповідник, директор благодійної організації, автор книг, мільонер, батько 4-х дітей. Народився з рідкісним діагнозом – синдромом тетраамелії, що означає повну відсутність у людини всіх чотирьох кінцівок. Він пройшов довгий тернистий шлях від повного відчаю, зневіри і небажання жити до приголомшливого успіху, всесвітньої відомості, сімейного і батьківського щастя.

Застосування біографічного методу дослідження дозволило проаналізувати життєвий шлях Н. Вуйчича в розрізі формування його як майбутнього мотиваційного лідера, духовного й ідейного наставника широких мас населення різних регіонів світу. На думку багатьох учених [2; 5 та ін.], біографічний метод дослідження, що в загальному сенсі є способом вивчення особистості через пізнання її життєвого шляху, дає можливість виявити вплив соціуму на формування особистості, її вибір цінностей та ідеалів, різних аспектів життя суспільства в той чи інший період часу, соціальних контекстів, правил та норм. Нами було виокремлено такі чинники формування особистості Н. Вуйчича:

1. Зміцнення вольових зусиль внаслідок булінгу і принижень. Навчаючись у звичайній школі разом зі здоровими однолітками Н. Вуйчич часто ставав об'єктом знущань і принижень, що призвело навіть до думок про суїцид. Деякі психологи наголошують на терапевтичному ефекті

приниження, що наближає людину до своєї природної сутності, свого істинного «Я» [4]. Напевно, тут варто звертати і на інші фактори в сукупності. Зрештою, Н. Вуйчичу вдалося подолати цей негативний етап в житті, результатом чого стала самоідентифікація та розвинена емпатія.

2. Релігійна ідентифікація. Н. Вуйчич народився і виховувався в набожній християнській родині, щонеділі відвідував церковну школу. Це мало значущий вплив на його сприйняття зовнішніх обставин, вчинків людей, ставлення до них тощо. У п'ятнадцять років він прочитав у Євангелії притчу про сліпого від народження, після чого усвідомив, що він (за його словами) – творіння Боже, і для нього приготовлена особлива місія.

3. Відповідальність бути прикладом для інших. Нині Н. Вуйчич надихає і слугує взірцем для мільйонів людей на всій планеті. Перша людина, для якої Нік став взірцем, був хлопчик на ім'я Денніс, який народився з аналогічним діагнозом. Згадавши своє дитинство, Нік зрозумів, що тоді не бачив нікого, схожого на себе. Але тепер він знав, що є малюк, і що він може допомогти йому адаптуватися й прийняти себе, поділившись своїм досвідом. «Впевнений, що моє життя було б іншим, якби у мене в дитинстві теж був приклад такої людини», - стверджує Н. Вуйчич [3].

4. Схвалення і визнання. Часом незначний знак уваги, схвалення від незнайомої людини може стати зламним моментом у житті, розділивши його на «до» та «після». Свій дар оратора Н. Вуйчич розкривав поступово, і в його житті було кілька зустрічей, на перший погляд незначних, які втім виявилися доленосними. Одним із таких людей став літній прибиральник в школі, який сказав: «Ти будеш оратором і розкажеш людям свою історію». Згодом Ніка, 19-річного студента-відмінника, запросили виступити перед студентами університету. Вже через кілька хвилин християнської та людської проповіді, його особистої історії зал плакав ридма. Одна дівчина піднялася на сцену, щоби обійняти його. «Вона плакала на моєму плечі, говорячи, що не чула раніше нічого подібного. Тоді я зрозумів, що можу

надихати людей», – згадує Нік [3]. Відтоді прагнення розповісти про власний досвід всім людям стало його місією.

З 1999 року Нік виступає з проповідями і мотиваційними промовами в тюрмах, церквах, університетах, школах, дитячих притулках і незабаром відкриває некомерційну організацію «Життя без кінцівок» (*Life Without Limbs*). Розпочавши благодійну діяльність він допомагає людям з інвалідністю по всьому світі. Сьогодні ця організація допомагає тим, хто в силу різних обставин позбавлений кінцівок (унаслідок вроджених аномалій, хвороби чи нещасного випадку). Спікерська робота, здійснювана Н. Вуйчичем, являє небувалу за географічною шириною (більше 3000 виступів у понад 60 країнах) і силою психологічного впливу феномен. Як стверджує сам Нік, перед ним, як і перед кожним з нас, відкриті сотні тисяч доріг. Свою роботу він визначає як «мотиваційне ораторство» [1].

Наразі Н. Вуйчич живе в Лос-Анжелесі (США). Він лишається незмінним парафіянином євангелічної церкви та невинуватим оптимістом, є люблячим чоловіком, виховує чотирьох дітей. Він здатний повністю обслуговувати себе в побутовому плані, а також плавати, кататися на скейт-борді та сьорфінговій дошці, рибалити, грати у футбол, теніс і гольф, працювати за комп'ютером, писати і малювати. За словами Н. Вуйчича, він зрозумів, що фізична несхожість обмежує його лише в тій мірі, в якій він сам себе обмежує. Досі немає чіткого визначення для феномену Ніка Вуйчича. Він – видатний унікум, який зумів подолати нездолане, показав, що немає меж для людини, яка щиро бажає і прагне саморозвитку, духовного зростання і безмежного щастя.

Список літератури

1. Вуйчич Н. Життя без обмежень. Київ : Форс, 2016. 352 с.
2. Лещенко М.П. Ціннісні орієнтири життєвих реалій Ренді Пауша (1960–2008): біографічне дослідження. *Інформаційні технології і засоби*

навчання. 2011. № 6 (26). URL: http://lib.iitta.gov.ua/1119/1/586-1875-1-PB_copy.pdf

3. Ник Вуйчич: 7 правил, которые помогают быть счастливыми. URL: <http://www.wday.ru/stil-zhizny/vibor-redakcii/nik-vuychich-7-pravil-kotoryie-pomogayut-byit-schastlivyim/>

4. Погодин И. А. О психотерапевтическом аспекте унижения. *Журнал практической психологии и психоанализа*. № 1. 2015. URL: <https://psyjournal.ru/articles/o-psihoterapevticheskom-aspekte-unizheniya>

5. Самко А. М. Передумови становлення та перспективи розвитку біографічного методу в історії педагогіки. *Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи*. 2015. Вип. 1. С. 115–123.